

«Το δάσος του παραδείσου» της Κωνσταντίννας Διακουμή

Μια φορά και έναν καιρό, πριν από πάρα πολλά χρόνια, στην καρδιά ενός τροπικού δάσους, σε μια φυλή τους Ίνκας ζούσε ένα παιδί που ονομαζόταν Σκουάντο. Αυτό το παιδί είχε όνειρα και σχέδια για το μέλλον του, αλλά ένιωθε, ότι του έλειπε ένα κομμάτι από τον εαυτό του, ένα κομμάτι το οποίο ακόμη και αν έφαχνε έως τα βάθη της ψυχής του, πίστευε ότι δεν θα το έβρισκε ποτέ.

Μια μέρα λοιπόν, ο Σκουάντο κάθισε σε έναν λόφο γεμάτο πολύχρωμα λουλούδια και δέντρα τα οποία όταν φύσαγε σιγαλό αεράκι δημιουργούσαν μια μελωδία φανταστική η οποία έδενε απόλυτα με τα τιτιβίσματα των πουλιών που έπαιζαν ξένοιαστα στα κλαδιά των δέντρων. Συλλογίστηκε για αρκετή ώρα και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι του λείπει η ευτυχία. Μετά από πολλές ώρες συλλογισμού αποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι σε όλο τον κόσμο για να βρει την ευτυχία που του λείπει.

Μεγαλώνοντας ο Σκουάντο ωριμάζε και μια μέρα αποφάσισε να πραγματοποιήσει το ταξίδι, που τόσα χρόνια σχεδίαζε. Συγκέντρωσε τα απαραίτητα πράγματα που χρειαζόταν για το ταξίδι του και ξεκίνησε.

Περπατούσε ώρες ολόκληρες και αφού νύχτωσε έκανε την πρώτη του στάση, στην Ιταλία. Κατασκήνωσε στην κορυφή ενός μικρού λόφου και πέρασε εκεί την νύχτα. Ήταν μια πάρα πολύ δύσκολη νύχτα, επειδή φρουσούσε πολύ και έκανε παγωνιά.

Την επόμενη μέρα το πρωί ξεκίνησε πάλι το ταξίδι του. Συνέχιζε αδιάκοπα το περπάτημα ώσπου έφτασε στην Ουκρανία. Εκεί γνώρισε πολλούς ανθρώπους και έμαθε τις βουλές τους, όμως επειδή ήταν από την φύση του εχθρικός δημιουργούσε πολλά προβλήματα. Έτσι οι άνθρωποι αναγκάστηκαν να τον εξορίσουν.

Στεναχωρημένος συνέχισε το ταξίδι του ώσπου κατέληξε στην Γεωργία κοντά στο Καζακστάν όπου έμεινε σε μια σπηλιά, για δύο μέρες. Η πρώτη μέρα πέρασε γρήγορα όμως την δεύτερη μέρα ο ήρωά μας αντιμετώπισε μια δυσκολία. Τα εφόδια τροφής του είχαν τελειώσει. Ήταν πολύ δύσκολο να βρει τροφή, μα αφού ήταν ινδιάνος του φαινότουσαν όλα δυνατά και εύκολα. Άρχισε λοιπόν να κατασκευάζει διάφορα όπλα, όπως τόξα από κληματόβεργες και ξύλα. Επίσης κατασκεύασε βέλη από καλάμια καθώς και ακόντια από κορμό ευκαλύπτου αλλά αξιοποιώντας και τον λίθο. Βγήκε για κυνήγι και σκότωσε άγρια ζώα τα οποία έγιναν το βραδινό του γεύμα.

Την επόμενη μέρα το πρωί συνέχισε το ταξίδι του. Περπατούσε για πολλές μέρες μέχρι που έφτασε στο Ιράκ, αλλά ακόμη δεν είχε βρει την ευτυχία που τόσο λαχταρούσε και επιθυμούσε τόσα χρόνια. Τελικά, γνωρίζοντας τις συνήθειες και τους τρόπους ζωής των ανθρώπων άρχισε να επικοινωνεί μαζί τους. Οι μέρες περνούσαν μα η ευτυχία του Σκουάντο ακόμα να εμφανιστεί. Ήταν πολύ στεναχωρημένος μα μέσα του έκαιγε η φλόγα της ελπίδας η οποία ήταν ακόμα ζωντανή και έτοιμη για όλα. Το Ιράκ είχε αρκετούς λόφους μα ο Σκουάντο διάλεξε τον μεγαλύτερο και έχτισε εκεί την καλύβα του. Το να χτίσει το σπίτι του σε ένα άγνωστο μέρος του ήταν λίγο δύσκολο και άβολο. Έκανε την προσπάθεια του και το αποτέλεσμα ήταν επιτυχές. Αφού πέρασε την πρώτη νύχτα του στην καλύβα ήταν πολύ ευτυχισμένος μα ακόμα το ταξίδι του για την ευτυχία δεν είχε τελειώσει. Την επόμενη μέρα το πρωί με αρκετό κόπο και με μεγάλη προσπάθεια συνέχισε το ταξίδι του. Τελικά κατέληξε στην Αφρική και μάλιστα στην περιοχή Μάλι, όπου υπήρχε ένα απέραντο πυκνό δάσος.

Ο Σκουάντο προχώρησε στην καρδιά του δάσους και ανακάλυψε ένα μονοπάτι το οποίο οδηγούσε σε ένα ξέφωτο. Ο ήρωας μας ήταν πολύ χαρούμενος για την ανακάλυψή του. Άρχισε να εξερευνά το καινούριο δάσος έτσι όπως το αποκάλεσες την πρώτη φορά. Ανακάλυψε πηγές, ποτάμια, λίμνες, απέραντες οάσεις όπου δεν μπορεί να τις φανταστεί το ανθρώπινο μυαλό. Ξαφνικά άκουσε έναν παράξενο ήχο. Γύρισε το κεφάλι του και τι να δει; Μια όμορφη Ινδιάννα που ονομαζόταν Ναττούσα. Ο Σκουάντο άρχισε να συμπαθεί αλλά και να γνωρίζει την Ναττούσα όσο καιρό βρισκόταν στο δάσος. Στο τέλος έζησαν μαζί σε αυτό το πανέμορφο δάσος που ονομάστηκε παράδεισος ενώ ο Σκουάντο βρήκε το άλλο μισό του εαυτού του, δηλαδή την ευτυχία!

